

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Ing. T. W.**, zast. JUDr. Janem Walterem, advokátem, se sídlem Volyňských Čechů 837, Žatec, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o žalobě na ochranu proti nečinnosti při vyřizování žádosti žalobce ze dne 6. 5. 2019 o poskytnutí informací, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 9. 2019, č. j. 25 A 133/2019 - 15,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalobce podal dne 6. 5. 2019 žalovanému žádost o poskytnutí informací. Dne 21. 5. 2019 obdržel žalobce přípis žalovaného, kterým požadované informace poskytl pouze částečně. Dne 22. 5. 2019 podal žalobce podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, stížnost na postup žalovaného při vyřizování žádosti o informace ze dne 6. 5. 2019 a následně podal dne 15. 6. 2019 žádost o přijetí opatření proti nečinnosti při vyřizování stížnosti. Žalobce poté dne 6. 8. 2019 vzal zpět žalobu na nečinnost žalovaného podanou dne 18. 7. 2019, neboť dne 19. 7. 2019 obdržel rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen jako „nadřízený správní orgán“), kterým žalovanému uložil povinnost rozhodnout o nevyřízené části žádosti žalobce o informace, přičemž rozhodnutí žalovaného o odmítnutí předmětné části žádosti o informace žalobce obdržel dne 5. 8. 2019.

[2] Krajský soud v Ostravě výrokem I. usnesení ze dne 5. 9. 2019, č. j. 25 A 133/2019 - 15, zastavil řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného z důvodu úplného zpětvzetí návrhu žalobce. Výrokem II. napadeného usnesení uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.200 Kč. Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení konstatoval, že pokud je žádost žalobce o informace odmítnuta, musí být o této skutečnosti žalobce vyzooměn. Žalovaný však tak až do dne podání žaloby na ochranu proti nečinnosti neučinil, žalobce proto svůj návrh podal zcela důvodně a vzal jej zpět až poté, co obdržel v žalobě požadované vyzoomění žalovaného. Podle § 60 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), proto krajský soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů žalobního řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[3] Proti uvedenému usnesení podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že žalobce byl o vyřízení jeho žádosti o informace vyzooměn již přípisem, který byl žalobci doručen dne 21. 5. 2019 a lze jej současně považovat za správní rozhodnutí v materiálním smyslu. Rozhodnutí stěžovatele doručené žalobci dne 5. 8. 2019 tak nelze považovat za procesní aktivitu ve smyslu „pozdějšího chování“ podle § 60 odst. 3 s. ř. s. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se totiž lze žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu domáhat pouze toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalobce však v rozporu s tímto ustanovením nevyčkal rozhodnutí nadřízeného správního orgánu o podané stížnosti na postup stěžovatele při vyřizování žádosti žalobce o informace a podal žalobu na ochranu proti nečinnosti. Stěžovatel následně popsal průběh řízení o žádosti žalobce o informace a uzavřel, že v posuzovaném případě stěžovatel nebyl nečinný, ale jeho rozhodnutí o vyřízení žádosti pouze postrádalo vyžadovanou formu správního rozhodnutí. Tato skutečnost vyplývá také z rozhodnutí nadřízeného správního orgánu, kterým stěžovateli uložil povinnost rozhodnout o nevyřízené části žalobcovy žádosti o informace, a to s obdobnou argumentací, jakou stěžovatel použil v předmětném přípisu. Z tohoto důvodu žalobce podal žalobu na nečinnost stěžovatele nedůvodně a rozhodnutí stěžovatele doručené žalobci dne 5. 8. 2019 tak nelze považovat za „pozdější chování“ podle § 60 odst. 3 s. ř. s. Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatel navrhl, aby výrok II. napadeného usnesení zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že kasační stížnost stěžovatele brojí pouze proti výroku krajského soudu o náhradě nákladů řízení, taková kasační stížnost je proto podle § 104 odst. 2 nepřijatelná. Nejvyššímu správnímu soudu proto navrhl, aby kasační stížnost odmítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přijatelná.

[6] Nejvyšší správní soud se dále zabýval přijatelností podané kasační stížnosti z pohledu ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, nepřijatelná.

[7] V nyní posuzovaném případě stěžovatel ve skutečnosti brojí výlučně proti povinnosti hradit náklady řízení o žalobě, čemuž účelově přizpůsobuje svou argumentaci stran důvodnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti. Výše uvedenému ostatně odpovídá také formulace petitu kasační stížnosti, ve kterém stěžovatel navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu, aby zrušil pouze výrok II. napadeného usnesení, kterým krajský soud stěžovateli tuto platební povinnost uložil. Nejvyšší správní soud přitom považuje za účelovou argumentaci stěžovatele, že ve vydání rozhodnutí doručené žalobci dne 5. 8. 2019 nelze spatřovat „pozdější chování“ podle § 60 odst. 3 s. ř. s., protože původní přípis ze dne 21. 5. 2019 představoval vydání rozhodnutí v materiálním smyslu. V posuzovaném případě je totiž zřejmé, že se žalobce důvodně podanou žalobou na ochranu proti nečinnosti stěžovatele domáhal vydání právě toho rozhodnutí, které dne 5. 8. 2019 od stěžovatele obdržel, přičemž v takové situaci by již nemělo žádného smyslu trvat na meritorním projednání této žaloby. Z tohoto důvodu žalobce vzal podanou žalobu zpět, přičemž krajský soud následně správně řízení o této žalobě zastavil a podle § 60 odst. 3 s. ř. s. uložil stěžovateli povinnost náhrady nákladů řízení žalobci.

pokračování

[8] Tvrzení stěžovatele o nesprávnosti výroku napadeného unesení o zastavení žalobního řízení tak představuje účelový postup stěžovatele, jímž chce ve skutečnosti dosáhnout toliko zrušení výroku o uložení povinnost zaplatit žalobci náklady řízení o žalobě, jehož zrušení se v petitu kasační stížnosti toliko domáhá. Za této situace je nutné i ve shodě s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu představovanou kupříkladu usneseními ze dne 26. 9. 2019, č. j. 5 As 246/2018 - 27, ze dne 12. 9. 2017, č. j. 6 Azs 267/2017 - 27, či ze dne 12. 10. 2017, č. j. 5 Azs 247/2017 - 33, považovat kasační stížnost za směřující jen proti výroku o nákladech řízení, která je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná.

IV. Závěr a náklady řízení

[9] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. jako nepřipustnou odmítl.

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu